

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: Ewa Kołodziejuk

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. U.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o wynagrodzenie za pracę, sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

orzeka:

1. nakazuje pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby sprostował powodowi A. U. świadectwo pracy z dnia 18 czerwca 2019 r w punkcie pierwszym poprzez zmianę zapisu „w okresie od 10.04.2019 r do 17.04.2019 r” na zapis „od 09.04.2019 r do 17.04.2019 r”;
2. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda kwotę 1.430,47 złotych (jeden tysiąc czterysta trzydzieści 47/100) tytułem wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2019 r do dnia zapłaty;
3. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda tj; kwoty 1.430,47 złotych (jeden tysiąc czterysta trzydzieści 47/100);
5. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda kwotę 510,00 złotych (pięćset dziesięć 00/100) powiększonej o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
6. nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi P. w W.:
 - kwotę 654,31 złotych (sześćset pięćdziesiąt cztery 31/100) tytułem zwrotu wynagrodzenia biegłego;
 - kwotę 71,52 złotych (siedemdziesiąt jeden 52/100) tytułem opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 lipca 2019 roku (data na kopercie) powód A. U. wniósł o sprostowanie i wydanie świadectwa pracy, a także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. kwoty 1.400,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że ustnie umówił się z pracodawcą na wyższą stawkę godzinową, natomiast podpisał umowę z niższą stawką i z niższym wymiarem etatu. Powód wskazał, że pracodawca nie wypłacił mu całego wynagrodzenia obliczonego według pierwotnie umówionej stawki.

(pozew – k. 1 – 2 verte, pismo procesowe z dnia 10.07.2019r. – k. 15)

Pozwem z dnia 9 maja 2019 roku (data na kopercie) powód A. U. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. kwoty 1.520,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę. W uzasadnieniu powód podał, że pracodawca nie zapłacił mu wynagrodzenia według uzgodnionej stawki 20,00 zł za godzinę pracy za okres od 9 kwietnia 2019 roku do 17 kwietnia 2019 roku.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt VI P 307/19.

(pozew – k. 4 akt sprawy VI P 307/19)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że wypłaciła powodowi wszelkie należne mu wynagrodzenie za pracę, zgodnie z łączącą strony umową o pracę.

(odpowieź na pozew – k. 15 – 16 akt sprawy VI P 307/19)

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 roku Sąd połączył sprawę prowadzoną pod sygnaturą akt VI P 307/19 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą prowadzoną pod sygn. akt VI P 300/19 i postanowił prowadzić je pod sygnaturą VI P 300/19.

(postanowienie z dnia 12.11.2019r. – k. 44 akt sprawy VI P 307/19)

Pismem procesowym z dnia 21 stycznia 2020 roku powód sprecyzował powództwo, wnosząc o sprostowanie świadectwa pracy poprzez oznaczenie, że był zatrudniony w pozwanej spółce od dnia 9 kwietnia 2019 roku do dnia 17 kwietnia 2019 roku, a nie od 10 kwietnia 2019 roku do 17 kwietnia 2019 roku, a także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki kwoty 2.025,36 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, premii uznaniowej i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

(pismo procesowe z dnia 21.01.2020r. – k. 94 – 95)

Pismem procesowym z dnia 15 października 2020 roku powód ostatecznie sprecyzował, że wnosi o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 1.063,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty tytułem wyrównania niewypłaconego wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop.

(pismo procesowe z dnia 15.10.2020r. – k. 175 – 175 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. U. zawarł dnia 10 kwietnia 2019 roku umowę o pracę z pracodawcą – spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w M.. Umowa została zawarta na okres próbny od 10 kwietnia 2019 roku do 30 czerwca 2019 roku. Powód został zatrudniony na 1/2 etatu na stanowisku operatora koparki, za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 1.200,00 zł. W rzeczywistości jednak strony uzgodniły ustnie inne warunki pracy, powód miał pracować na cały etat, za wynagrodzeniem godzinowym w stawce 20,00 zł netto za godzinę pracy. Ponadto powód rozpoczął pracę już od dnia 9 kwietnia 2019 roku, kiedy stanął się rano do pracy i tego dnia pracował na koparce na budowie. Negocjacje

co do kształtu rzeczywistej umowy o pracę strony przeprowadziły zaś dzień wcześniej, czyli 8 kwietnia 2019 roku. Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z dniem 17 kwietnia 2019 roku w wyniku rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron.

(dowód: umowa o pracę – k. 128, zeznania powoda A. U. – protokół rozprawy z dnia 09.03.2021r. od 00:11:39 do 00:26:17)

Powód przez okres od 9 kwietnia do 17 kwietnia 2019 roku przepracował dla pozwanej łącznie 76 godzin, w tym 20 godzin nadliczbowych. Powód nie wykorzystał ani jednego dnia urlopu wypoczynkowego. Łącznie należne mu wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych razem z dodatkiem za tę pracę, premia uznaniowa oraz należny powodowi ekwiwalent za urlop wynosiły 3.729,87 zł brutto, czyli 2.664,83 zł netto. Powód otrzymał od swojego pracodawcy przekazem pocztowym jedynie kwotę 1.601,57 zł netto. Pozostała do wypłaty kwota 1.063,26 zł netto.

(dowód: opinia biegłego z zakresu księgowości – k. 159 – 167, karta pracy powoda – k. 17, lista płac – k. 134 – 135, przekaz pocztowy – k. 136)

W przesłanym powodowi przez pracodawcę świadectwie pracy wskazano w pkt 1, że powód był zatrudniony w okresie od 10 kwietnia 2019 roku do 17 kwietnia 2019 roku, w wymiarze ½ etatu. Świadectwo pracy zostało powodowi wysłane dopiero dnia 19 czerwca 20019 roku i doręczone dnia 21 czerwca 2019 roku. Pismem z dnia 21 czerwca 2019 roku powód zwrócił się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wskazanie, że był zatrudniony od 9 kwietnia 2019 roku.

(dowód: świadectwo pracy z potwierdzeniem nadania – k. 126 – 127, protokół kontroli PIP – k. 138 – 144, wniosek o sprostowanie świadectwa pracy – k. 16)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach powoda A. U., które zostały uznane za wiarygodne w całości. Sąd miał na uwadze, że wymiar pracy powoda oraz fakt rozpoczęcia pracy już dnia 9 kwietnia 2019 roku znajduje potwierdzenie w przedłożonej przez niego karcie pracy. Jednocześnie pracodawca nie przedstawił ze swojej strony ewidencji czasu pracy, która miałyby kwestionować wiarygodność karty pracy przedłożonej przez powoda. Również co do umówionej stawki godzinowej wynagrodzenia Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne. Skoro bowiem karta pracy wykazuje, że nie są zgodne z prawdą zapisy umowy pisemnej co do wymiaru etatu i początkowego dnia pracy, to tym samym podważa to wiarygodność tej umowy pisemnej także w pozostałym zakresie, czyli co do kwoty wynagrodzenia za pracę. W tej sytuacji za wiarygodne zostały uznane zeznania powoda. Jednocześnie Sąd nie dał wiary zeznaniom prezesa pozwanej spółki w zakresie, w jakim twierdzi on, że rozliczył się ze wszystkiego z powodem, co innego wynika bowiem z wniosków opinii biegłego, niekwestionowanych przez pozwaną. Sąd oparł się również na wnioskach zawartych w opinii biegłego z zakresu księgowości, a konkretnie na wyliczeniach biegłego z wariantu II. Opinia odpowiada bowiem ustaleniom faktycznym poczynionym przez Sąd. Sąd miał na uwadze, że strony nie wnosiły żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powoda o sprostowanie świadectwa pracy, a także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki niewypłaconych kwot tytułem wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy. Zgodnie z art. 97 § 2¹ KP pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. W niniejszej sprawie powód złożył w terminie u pracodawcy wniosek o sprostowanie świadectwa pracy. Świadectwo to zostało odebrane

przez niego 21 czerwca 2019 roku i tego samego dnia skierował on do pracodawcy wnioski o jego sprostowanie. W dniu 1 lipca 2019 roku wniósł pozew do Sądu, tym samym zachowując ustawowy termin. Wobec tego należy przejść do merytorycznej oceny roszczenia powoda. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powód w rzeczywistości pracował od dnia 9 kwietnia 2019 roku, potwierdzają to jego karty pracy. Tymczasem w treści świadectwa pracy pracodawca wpisał, że stosunek pracy trwał od dnia 10 kwietnia 2019 roku. Zgodnie z §2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 30 grudnia 2016 roku w sprawie świadectwa pracy (t.j. – Dz. U. z 2020r., poz. 1862) w świadectwie pracy zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczeń społecznych, dotyczące okresu lub okresów zatrudnienia. Skoro powód faktycznie pracował od dnia 9 kwietnia 2019 roku to powinno to znaleźć odzwierciedlenie w treści świadectwa pracy. Wobec tego zasadne jest roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wskazanie, że w rzeczywistości stosunek pracy trwał od dnia 9 kwietnia 2019 roku do 17 kwietnia 2019 roku.

Kolejne roszczenie powoda sprowadza się do żądania wypłaty brakującej kwoty wyliczonej jako łącznie zsumowane wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i ekwiwalent za urlop.

Nawiązanie przez strony stosunku pracowniczego powoduje, że każda z tych stron, oprócz uprawnień, zobowiązana jest do wypełnienia nałożonych na nią zobowiązań. Obowiązkiem pracownika jest świadczenie pracy na rzecz swojego pracodawcy i to w sposób rzetelny, zgodny z posiadanymi kompetencjami. Obowiązkiem zaś pracodawcy jest stworzenie warunków do wykonywania pracy przez pracownika i wypłacenie wynagrodzenia. W przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent za urlop. Za pracę w godzinach nadliczbowych oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) 100% wynagrodzenia – za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających a) w nocy, b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym rozkładem czasu pracy, c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy;
- 2) 50 % wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1.

Podstawą materialnoprawną żądania pracownika jest art. 80 kp, 151 kp, 151¹ kp, 171 kp.

Co do wyliczeń należnych powodowi kwot Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii biegłego, niekwestionowanych przez strony. Jednocześnie dla Sądu istotny jest wariant II tej opinii, bowiem został on wyliczony przy założeniu pracy powoda według jego karty pracy, przy stawce godzinowej w wysokości 20,00 zł za godzinę pracy. W toku postępowania Sąd bowiem ustalił, że w rzeczywistości warunki umowy o pracę obejmowały pracę powoda na pełen etat za takim właśnie wynagrodzeniem godzinowym. Z wyliczeń biegłego wynika niedopłata w kwocie 1.063,26 zł netto. Sąd miał na uwadze, że w wyroku zasądzającym świadczenia związane ze stosunkiem pracy należy zasądzić te świadczenia w kwotach brutto (uchwała SN z dnia 7 sierpnia 2001 roku, sygn. akt III ZP 13/01). Wobec tego po ubruttowaniu kwota 1.063,26 zł netto stanowi 1.430,47 zł brutto. Taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej spółki. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że powód domagał się zasądzenia kwoty 2.025,36 zł brutto. Co prawda na rozprawie w dniu 9 marca 2021 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, że wnosi o zasądzenie kwoty 1.063,26 zł netto, jednak nie cofnął w pozostałym zakresie powództwa, co oznacza, że Sąd musi orzec co do całej żądanej przez powoda kwoty. Tym samym w pozostałym zakresie, ponad kwotę 1.430,47 zł brutto, Sąd oddalił powództwo.

W kwestii odsetek Sąd miał na uwadze, że powód wnosił o zasądzenie kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 kwietnia 2019 roku. Skoro stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z dniem 17 kwietnia 2019 roku, to ten dzień stał się dniem wymagalności wszelkich roszczeń o wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za pracę

w godzinach nadliczbowych oraz o ekwiwalent za urlop. Wobec tego powód może skutecznie domagać się odsetek od dnia 30 kwietnia 2019 roku, który przypada już po dacie wymagalności dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz §15 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. – Dz. U. z 2019r., poz. 68), zasądzając na rzecz powoda od pozwanej spółki kwotę 510,00 zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sąd nakazał również, na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 71,52 zł, obliczane jako 5% od ostatecznie zasądzonej na rzecz powoda kwoty, tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić, a także kwotę 654,31 zł tytułem kosztów wynagrodzenia biegłego poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa (k. 171).

Sąd, na podstawie art. 477² § 1 KPC, nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.430,47 zł brutto.

(...)